

Sygn. akt V.2 Ka 399/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Jacka Trelenberga Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2016 r.

sprawy:

G. K. /K./

s. K. i J.

ur. (...) w R.

oskarżonego o czyn z art. 190 §1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 19 maja 2016r. sygn. akt III K 439/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. L. kwotę

420 (czteryście dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych

(dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 536,16zł (pięćset trzydzieści sześć złotych szesnaście groszy) oraz obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 40zł (czterdzieści złotych).

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 399/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 maja 2016 r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał G. K. za winnego tego, że w dniu 14 kwietnia 2015 r. w C. groził pozbawieniem życia matce J. K., a groźba ta wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona tj. o czyn z art. 190 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę grzywny w ilości 40 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych. Tym samym wyrokiem sąd uniewinnił oskarżonego G. K. od popełnienia czynów z art. 190 § 1 kk polegający na tym, że :

1. w bliżej nieustalonym dniu września 2014 r. w C. groził pozbawieniem życia siostrze M. K. , a groźba ta wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę , że zostanie spełniona ;

2. w bliżej nieustalonym dniu stycznia 2015 r. w C. groził pozbawieniem życia siostrze M. K., a groźba ta wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona .

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. L. zwrot kosztów obrony oskarżonego świadczonej z urzędu w stosownej wysokości oraz obciążył oskarżonego kosztami postępowania oraz opłatą.

Apelację od tego wyroku wnieśli prokurator oraz obrońca oskarżonego G. K.. Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego w zakresie rozstrzygnięcia z punktu 1, w którym oskarżony został uniewinniony od popełnienia czynów opisanych w punkcie I i II aktu oskarżenia , a także w części dotyczącej orzeczenia o karze zawartego w punkcie 2 wyroku zarzucając :

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw spenalizowanych w art. 190 § 1 kk szczegółowo opisanych w punkcie I i II aktu oskarżenia, z uwagi na fakt, że po stronie pokrzywdzonej M. K. nie wystąpiła uzasadniona obawa, że wypowiedane pod jej adresem przez oskarżonego w bliżej nieustalonym dniu września 2014r. oraz stycznia 2015r. groźby pozbawienia życia zostaną spełnione, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego dokonana zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do przeciwnego wniosku;

2. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 167 kpk i art. 366§1 kpk polegającą na zaniechaniu poszukiwania i przeprowadzenia z urzędu dowodów potwierdzających fakt wystąpienia u M. K. uzasadnionej obawy, że wypowiedane pod jej adresem w bliżej nieustalonym dniu września 2014r. oraz stycznia 2015r. przez oskarżonego groźby pozbawienia życia mogą zostać spełnione, które to dowody powinny być przeprowadzone w sytuacji, w której Sąd miał wątpliwości co do wystąpienia takiej obawy u pokrzywdzonej,

3. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu G. K. za przestępstwo opisane w punkcie III aktu oskarżenia poprzez orzeczenie wobec niego kary grzywny w wysokości 40 stawek dziennych przy przyjęciu, że wartość jednej stawki wynosi 10zł, wynikającą z błędnego określenia stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu, który powinien być określony jako znaczny, zwłaszcza biorąc pod uwagę sposób i okoliczności popełnienia przez G. K. przestępstwa w dniu 14 kwietnia 2015r. , które jednoznacznie wskazują, iż wymierzona mu kara jest zbyt łagodna i nie spełnia celów prewencji indywidualnej i ogólnej.

W oparciu o w/w zarzuty prokurator wnosił o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego G. K. zaskarżył wyrok co do czynu opisanego w punkcie III aktu oskarżenia w całości zarzucając :

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na tym, że Sąd Rejonowy przyjął, iż groźba wyrażona przez oskarżonego w dniu 14 kwietnia 2015r. wzbudziła w pokrzywdzonej J. K. obawę, że będzie spełniona, podczas gdy z treści zeznań pokrzywdzonej wynika, iż nie obawiała się oskarżonego;

2.obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. 7 kpk polegającą na nieprzeprowadzeniu oceny zeznań pokrzywdzonej J. K. dotyczących zdarzenia z dnia 14 kwietnia 2015r. , z których wynikało, iż nie obawiała się ona spełnienia przez oskarżonego groźby.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonego G. K. wnosił o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w punkcie III aktu oskarżenia

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

obie apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie. Ponieważ wniosek o uzasadnienie wyroku złożył tylko obrońca oskarżonego zgodnie z treścią art. 457 § 2 kpk sąd odwoławczy ograniczył zakres uzasadnienia tylko do części wyroku, których wniosek obrońcy dotyczył. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji przede wszystkim podnosi zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz przekroczenie zasadę swobodnej oceny dowodów, przyjmując, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Powyższe zarzuty byłyby zasadne jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki , którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji podkreśla istniejący konflikt pomiędzy oskarżonym a jego siostrą – M. K. co jego zdaniem wskazuje, że siostra chce doprowadzić do skazania oskarżonego. Pomija jednak fakt, że w dniu zdarzenia tj. 14 kwietnia 2015 r. oskarżony groził swojej matce, że „ją zajebie” co spowodowało określone zachowanie matki i siostry oskarżonego. Siostra zawiadomiła niezwłocznie policję oraz natychmiast wraz z matką oskarżonego opuściły dom i schroniły się u siostry oskarżonego. Po przybyciu po pewnym czasie do domu pokrzywdzona stwierdziła uszkodzenie drzwi wejściowych prawdopodobnie przy użyciu należącej do oskarżonego i pozostawionej na miejscu repliki szabli. Słusznie zatem sąd I instancji przyjął, że akurat w tym przypadku ta groźba w zbudziła u pokrzywdzonej obawę, że będzie spełniona i wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 kk. Jeżeli chodzi o zarzut obrazy przepisów prawa procesowego a to art. 7 kpk podnoszony w apelacji to należy stwierdzić, że przepis art. 7 kpk stanowi , iż organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji nie dopuścił się jak sugeruje w swojej apelacji obrońca oskarżonego obrazy przepisów postępowania art. 7 kpk, ponieważ dokonana przez sąd rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa o czym świadczy nawet fakt uniewinnienie oskarżonego od dwóch pozostałych zarzutów z art. 190 § 1 kk.

W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III aktu oskarżenia. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie sądu okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Wymierzona oskarżonemu kara grzywny w ilości 40 stawek dziennych po 10 zł. każda nie jest karą rażąco niewspółmiernie surową jest ona adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości. Dolegliwość tej kary nie przekracza stopnia winy oskarżonej i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej, dlatego i w tym zakresie brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie dzieląc przytoczone na jej poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zasądając jednocześnie od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. L. zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym w stosownej wysokości. O kosztach postępowania orzeczono na postawie art. 636 § 1 kpk.

SSO Sławomir Kleocki